

POSTANOWIENIE

10 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 10 czerwca 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa J.W.

przeciwko J.W.1

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na skutek skargi kasacyjnej J.W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z 7 grudnia 2023 r., II Ca 661/23,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 grudnia 2023 r., Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze oddalił apelację powoda J.W. wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z 27 lipca 2023 r., oddalającego powództwo o zobowiązanie pozwanej J.W.1 do złożenia bliżej określonego oświadczenia woli w następstwie odwołania bliżej opisaney darowizny nieruchomości poczynionej przez powoda na rzecz pozwanej.

Powód wniósł skargę kasacyjną od tego orzeczenia, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Powód podniósł, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne dotyczące kwestii, czy w świetle art. 898 §1 k.c. podstawę odwołania darowizny między małżonkami w przypadku, gdy wyrokiem ustanowiono rozdzielną majątkową małżeńską, mogą stanowić negatywne zachowania obdarowanego, które miały miejsce, czy też o których dowiedział się darczyńca po dacie ustanowienia rozdzielną majątkową małżeńską, a także czy sądowe ustanowienie rozdzielną majątkową małżeńską powoduje, że po dacie ustanowienia tej rozdzielną uniemożliwione pozostaje ocenianie zachowania obdarowanego pod kątem jego rażącej niewdzięczności.

W nawiązaniu do tej przyczyny kasacyjnej należy podnieść, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia

jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju orzecznictwa i nauki prawa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14). Rozstrzygnięcie przedstawionego przez skarżącego istotnego zagadnienia prawnego musi być przy tym niezbędne dla oceny skargi kasacyjnej i oceny zgodności z prawem zaskarżonego nią orzeczenia, a zatem musi pozostawać w związku z podstawami skargi kasacyjnej oraz przedmiotem sprawy.

Wniosek nie spełnia przedstawionych wymagań, albowiem skarżący nie sformułował tego zagadnienia w sposób przyjęty przy zwracaniu się przez sąd powszechny z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego na podstawie art.390 k.p.c., nie zawarł we wniosku pogłębionego wyводу prawnego usprawiedliwiającego zgłoszone wątpliwości, nie wykazał także argumentami ściśle jurydycznymi zasadności proponowanego sposobu ich rozstrzygnięcia, a także wadliwości rozwiązania przez Sąd drugiej instancji przedstawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 oraz z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Skarżący powołał się także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), co obligowało go do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przytoczonych we wniosku o przyjęcie skargi przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez odwoływania się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, które nie podlegają badaniu na etapie tak zwanego przedsądu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście sprzecznego z prawem i nieprawidłowego orzeczenia, które z tych

przyczyn nie może się ostać w obrocie prawnym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Skarżący podniósł, że skarga jest oczywiście uzasadniona, albowiem Sąd Okręgowy naruszył rażąco art. 378 §1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., art. 327¹ §1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych pomimo istnienia takiego obowiązku zaś realizacja wypełnienia przez Sąd drugiej instancji obowiązków kontrolnych w odniesieniu do orzeczenia zaskarżonego apelacją, powinna zostać odzwierciedlona w uzasadnieniu orzeczenia sądu, który powinien podniesione zarzuty rozważyć i omówić, co w konsekwencji skutkowało dokonaniem nieprawidłowej kontroli apelacyjnej przez Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze. Doszło także, zdaniem powoda, do naruszenia art. 235² §1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., art. 365 k.p.c., art. 378 k.p.c., art. 382 k.p.c. i art. 391 §1 k.p.c. przez oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchanie zawnioskowanych świadków A.K. oraz P.W. i oparcie rozstrzygnięcia przez Sąd drugiej instancji. na posiadanym materiale dowodowym. Wskazane przyczyny kasacyjne, tożsame z podstawami procesowymi skargi, nie zostały umotywowane we wniosku o przyjęcie skargi w sposób wskazujący na jej oczywistą zasadność. W świetle treści uzasadnienia Sądu drugiej instancji w tej sprawie nie ma podstaw do przyjęcia naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., nawet jeśli skarżący czuje się nieusatysfakcjonowany stopniem szczegółowości odniesienia się przez Sąd do zarzutów apelacyjnych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob.m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 4 września 2014 r. II CSK 478/13, OSNC-ZD 2015, nr 4 poz. 64, wyrok Sądu Najwyższego z 4 września 2014 r., I PK 25/14, OSNP 2016, Nr 1, poz. 6). Sąd Okręgowy wyjaśnił także motywy pominięcia dowodu z zeznań świadków A.K. oraz P.W., zaś wniosek o przyjęcie skargi stanowi, w istocie, nieuzasadnioną polemikę z tą decyzją procesową Sądu Okręgowego.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanej, która wniosła odpowiedź na skargę kasacyjną, znajduje oparcie w art. art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 10 ust.4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (jedn. tekst: Dz.U. z 2023 r., poz.1964).

A.D.)

[a.ł]